

הדינים, דיגי תורת אלהים חיים מציינים אותנו מכל עם ולשון. הקדש הוא פועל בקרבנו פנימה, שאיפות חיינו הכלליות אליו הן הולכות. יש נטיפות של קדש בכל עם ולשון, אבל ערכי החיים כולם אינם צומחים מזה. לא כן בישראל. „בכל דרכיך דעה“, שהיא פרשה קטנה שכוללת כל גופי תורה, שיוצאת אל הפועל ביחידי סגולה, נחלת הכלל היא באמת. כל שאיפת החיים וכל הפץ החיים, הקנין ותשוקותיו, העשר והכבוד, הממשלה וההתרחבות בישראל, ממקור הקדש הם נובעים. על כן המשפטים הם קדש קדשים בישראל, ועל כן הסמיכה, שהיא נושאת שם אלהים עליה, היא כל כך נחוצה לנו, היא כל כך אופית לתכן לאומנו. והרשעה היוגית הסורית הרגישה בחוש העור שלה את ערך הסגולה הגדולה הזאת וגורה על הסמיכה, ור' יהודה בן בבא מסר את נפשו עליה. ופעולת מסירת הנפש הזאת נשארה, כי העמיקה את תכן החיים האופיים המיוחדים של קדש ישראל לד', משה רבנו ע"ה, בתפסו אתו את כח המשפט, בתחלת יסודו באומה, העלה את כל ערכי המשפט עד סוף כל הדורות לאותו התכן האלהי שמשפטי ישראל באים אליו, ודרישת אלהים באה יחדו עם המשפט הישראלי. „כי יבא אלי העם לדרש אלהים, כי יהיה להם דבר בא אלי ושפטתי בין איש ובין רעהו. והודעתי את חקי האלהים ואת תורותיו“. ודרישת אלהים של המשפט נשארה סגולה ישראלית, שהיא מתגלה באופי האלהי הכולל עולמי עד וזורה בארץ ישראל, בארץ חבל נחלתו, מקום האורה של סגולת הקדש.

(אורות חז"ל 165)

לא נעים לי ביותר, אבל מוכרח הדבר, שאדבר מעט על דבר המאורע של משפט מר ד' ג'. כל בריחה מדיני ישראל בארץ ישראל, כשהיא מוצאת עוזרים רשמיים מצד באי"כח צבוריים, תזכירני תמיד את הבאתו של הדיק פומפיוס בשערי בת ציון, ע"י שני בעלי הדין, הורקנוס ואריסטובלוס, ומה גרם לנו משפט פיליפוס זה. מרה עלינו לצעוק על השפלות והעבדות, הטמונה באותו הרגש של הבו למשפט ישראל בארץ ישראל, ביחוד ב"עת" שיש ידים לכנות אותם בשם הכבוד של התעוררות תחיה לאומית, אע"פ שהיא בזעיר זעיר אנפין. מה עול מצאו במשפטי תורת חיים, המאירה לכל העולם בכבודה, כי סרו מאליהם.

(אורות חז"ל 166)

19. גדול קידוש השם מחילול השם

סיבוכים ישנם. איננו מחניפים לאפיקורסים ואיננו מחניפים לרשעים. שקר וכזב! יש אפיקורסים ורשעים בישראל ובמלכות ישראל, ויש די דברים מכאיבים של חילול השם. איננו מתעלמים מהם.

בהזדמנויות אלה חייבים אנו להזכיר: די עם חילול השם בתוך סדר השלטונות שלנו בשני דברים: א. החילול השם הנורא האיום של שופטי ישראל, של ההוק הרומאי העותומני והבריטי – ויהא אפילו הוטנטוטי, ובדבר ד' לא ידעו דבר, וב"חושן משפט" לא עסקו ולא למדו. מתוך שלא למדו, אין פלא שמקטרגים, ומחליטים שאין התורה מתאימה. ודי ביזיון וקצף, ודי חילול השם. התוצאות הנוראות והאיזמות של חילול השם הזה בתוכנו וכלפי הגויים במדינות אחרות – ידועות די והותר.

ב. החילול השם של מתן חופש רוחני ופוליטי, מלכותי ממשלתי ושלטוני, לאותם שלוחי עבוד הורה שיצאו מתוכנו – ימח שמם וזכרם מראשית הדורות לעולם ועד – לאותם צידי נפשות בניינו ממשכיו של אותו פושע ישראל¹⁰⁹,

(אורות חז"ל 167)